

Rakennus

Rakennus Linnoitusmuseon perustana on vallityömiestekomppanioiden kasarmi, jonka suunnitteli linnoitusupseeri Carl Nycander tai hänen työtoverinsa Pehr Granstedt, joka myöhemmin tuli tunnetuksi mm. Helsingin rakentamisen yhteydessä. Vallityömiesten kasarmista rakennettiin ainoastaan kivijalka. Tälle perustalle venäläiset rakensivat kaksikerroksisen rakennuksen vuoden 1809 jälkeen, kun Suomi oli joutunut Venäjän alamaisuuteen. Alakerran ulkoseinät olivat harmaakiveä, yläkerros tiilestä. Alakertaa käytettiin aluksi keittiönä ja yläkerta tykkimiehistön majoitukseen. Myöhemmin koko rakennus oli tykistökaluston varastona. Krimin sodan yhteydessä Hangon linnoitukset räjäytettiin ja paikalliselle väestölle annettiin oikeus purkaa valtion omistamat rakennukset linnoitusalueella. Kasarmista jäivät jäljelle vain seinät. Paikkakuntalaiset kutsuivat rakennuksen jäänteitä pitkään ”kirkonraunioiksi” ja sillä nimellä se esiintyy kaupungin vanhoissa asemapiirustuksissakin. Virhettä on selitetty sillä, että rauniota tarjottiin kirkoksi Bromarvin seurakunnalle, johon Hanko tuolloin kuului, mutta seurakunta ei ollut kiinnostunut asiasta. Vuonna 1885 valtio myi rakennuksen kaupungille, jolloin se oli jo rautateiden toimesta muutettu lämpimäksi makasiiniksi, jota käytettiin tullaamattomien tavaroiden varastointiin. Näin rakennus liittyi osaksi Itäsataman makasiinialuetta. Piirustukset raunion muuttamisesta makasiiniksi teki E. Wasastjerna v. 1882. Rakennuksen nykyinen muoto ja ulkoasu periytyy tästä vaiheesta. Hangon museo oli jo 1930-luvulla kiinnostunut rakennuksesta, mutta vasta 1971 rakennus korjattiin museokäyttöön sopivaksi. Arkkitehti oli Yrjö Sormunen.